

Kako so se Jesenice usidrale v moje srce in kako sem postal Jeseničan

Rodil sem se 10. februarja leta 1955 v kraju Drijenča (občina Čelić, kanton Tuzla) v Bosni in Hercegovini kot zadnji, to je dvanajsti otrok, velike kmečke družine.

Domača vas Drijenča, last Nika Kešine

Najstarejša sestra je umrla že kot dojenček. Ostalih enajst otrok pa sta starša prehranila in pripeljala na pravo pot le s kmetovanjem. Vloge sta imela razdeljene. Mama je bila gospodinja in v glavnem skrbela za dom, družino in vzgojo otrok. Oče je pa skrbel za njive, sadovnjak, gozd in živino. Moj oče je imel le eno polsestro, ker je njegov oče (moj dedek) še mlad padel v

prvi svetovni vojni. In ker je bil še zelo majhen, se ga ni mogel spominjati. Z mamo sta si zelo mlada ustvarila lasten dom in družino s številnimi otroki. Življenje ni bilo lahko. Mama je otroke rodila doma in ne v porodnišnici. Vseh enajst otrok, dve hčeri in devet sinov, sta vzgojila brez kakršnekoli tuje pomoči (brez otroških dodatkov, socialne pomoči in pomoči Rdečega križa ali Karitasa). Zato bi od takratne države lahko dobila kakšno priznanje a ga nista bila deležna. Lahko pa bi ga dobila vsaj zato, ker sta domovini dala enajst vojakov. Na svoja starša sem zelo ponosen, ker sta bila poštena, skromna, pridna, delovna, dobra, skrbna in ljubeča. Onadva mi ostajata vzor in navdih, ko mi je v življenju težko in hudo.

Ko sem odraščal, so starejši bratje in sestre že odšli od doma. Ustvarili so si svoje družine in imeli lastna gospodinjstva. Nekateri so se zaposlili v bližnjem rudniku premoga Tuzla, drugi zunaj meja tedanje države v Avstriji, Nemčiji in ena od sester v Švici. Pri komaj 15. letih mi je umrl oče v starosti 63 let. Z mamo, ki je takrat štela 60 let, sva ostala sama. Tudi šolanja nisem mogel nadaljevati, saj mama ni zmogla sama voditi kmetije. Preživljala sva se lahko le z denarno pomočjo, ki sta nama jo pošiljala sestra iz Švice in brat iz Nemčije. Mama si je ves čas želela moje samostojnosti. Kot je sama govorila, je želela doživeti in videti, kako si sam služim vsakdanji kruh, saj me je rodila pri svojih 46. letih. To je bila njena največja skrb in

ob enem tudi edina želja. Spodbujala me je, naj si poiščem kako redno zaposlitev, ker je bilo življenje na kmetiji težko in se je le s kmetijstvom težko preživelo.

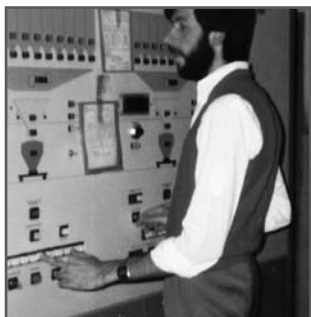
Dve leti po očetovi smrti sva se z mamo najprej preselila iz BiH na Hrvaško v kraj Račinovci v občini Županja v jugovzhodni Slavoniji. Tam je mama živela do svoje smrti. Sam sem že prej odšel s trebuhom za kruhom v Slovenijo, kjer je na Jesenicah že prej živel moj starejši brat z družino. Zaposlen je bil v Železarni Jesenice. Ves čas sem mami denarno pomagal, vsak mesec od svoje prve plače pa vse do njene smrti.

Tako me je življenjska pot pripeljala iz Bosne prek Hrvaške v Slovenijo. Ko sem še živel v Bosni, sem od ljudi ki so že kdaj bili v Sloveniji slišal, da je Slovenija mala Švica. Ob mojem prihodu sem tudi sam opazil kar precejšnje razlike. Izgledalo je, kot da bi prišel v neko drugo državo. Nisem še dopolnil 18 let, ko sem odšel od doma in bilo je prvič, da sem se ločil od mame, na katero sem bil kot najmlajši otrok čustveno zelo navezan. Tudi njej je bilo hudo, a me je vseeno spodbujala, da naj kar grem in poskrbim sam za svojo bodočnost, tako kot ostali bratje in sestre.

Februarja leta 1973 sem vstopil na vlak na železniški postaji Vinkovci in tako se je začelo moje potovanje v Slovenijo. Na vlaku sem srečal nekaj znanih ljudi iz rojstne Drijenče, ki so se iz Bosne vračali na delo v Nemčijo. Bili so nemalo začudeni, da želim delati v Sloveniji in ne v Nemčiji, kjer so plače višje in kjer sta bila v Münchnu že moja brata. Pojasnil sem jim, da bi raje živel in delal v Sloveniji in da lahko še vedno odidem v Nemčijo, če bi kdaj želel.

Kot da bi bilo šele včeraj se spominjam tistega torca, ko sem bil sprejet na delo v železarni. Čakalnica je bila nabito polna z iskalcami zaposlitve iz raznih krajev Jugoslavije, nekaj jih je bilo celo na dolgem hodniku upravne stavbe železarne. Vsa ta množica ljudi (po moji oceni nas je bilo najmanj 50) je bila sprejeta tisti torek, razen, če je morda koga zavrnila zdravniška komisija na zdravniškem pregledu. Spomnim se prijazne kadrovice Cilke, ki je na sprejemu z menoj opravila razgovor v srbohrvaškem jeziku, ker slovenščine takrat še nisem razumel. Tudi pisna psihološka testiranja v obratni ambulanti so bila v srbohrvaškem jeziku.

Bil sem sprejet, saj sem bil zelo mlad (18 let) in krepkega zdravja, željan dela in novih življenjskih izzivov. Napoten sem bil v TOZD Elektrode na delovno mesto tehtalca surovin in zapenjalca bremen. Delo sploh ni bilo lahko, je bilo tudi zelo prašno in umazano, povrh vsega pa je bilo zelo slabo plačano. Takrat sem celo

Niko Kešina v elektrodnem oddelku Železarne Jesenice

razmišljal, da bi delo opustil in se vrnil nazaj domov k mami, ker me je poleg vsega mučilo tudi domotožje. Brat, pri katerem sem takrat stanoval na Straži, me je prepričeval, da naj še malo potrpidim, vsaj še nekaj časa in da se bo kasneje morda zame našlo kako drugo in lažje delovno mesto. Tako je kasneje tudi bilo, ko sem bil premeščen na lažja delovna mesta viličarista skladiščnika, drugega operaterja, prvega operaterja in vodja skupine. V TOZD Elektrode sem ostal 25 let, dokler zaradi okvare dihal nisem smel več delati v tem obratu.

Kasneje sem se od brata preselil v samski dom, kjer sem stanoval do svojega odhoda v JLA. Po prihodu od vojakov sem se poročil in v zakonu s Slovenko dobil dva čudovita sinova Uroša in Igorja, na katera sem zelo ponosen. Od Železarne Jesenice sem kmalu dobil čisto novo stanovanje v novogradnji, kjer živim še danes.

V več kot 44-ih letih svojega bivanja v Sloveniji sem postal patriot in zaveden Jeseničan. Zaljubil sem se v ta kraj in nisem nikoli začutil potrebe ali želje, da bi šel v Nemčijo, Švico, Avstrijo ali kam drugam. Tukaj na Jesenicah je sedaj moj dom, moja družina, prijatelji, tu je moja domovina. Tu sem dosegel uspehe in priznanja. Leta 1980 sem prejel republiško priznanje kot »najboljši mladi delavec samoupravljalec«. Leta 1991 sem se udeležil vojne za samostojno Slovenijo in prejel visoko državno priznanje »Obranili domovino«, v vseh letih pa sem 57-krat prostovoljno daroval kri. Tu bom ostal do konca življenja, tukaj bom umrl in tukaj bom pokopan.

Niko Kešina ob srečanju z nekdanjim razrednim učiteljem v rojstni vasi, last Nika Kešine